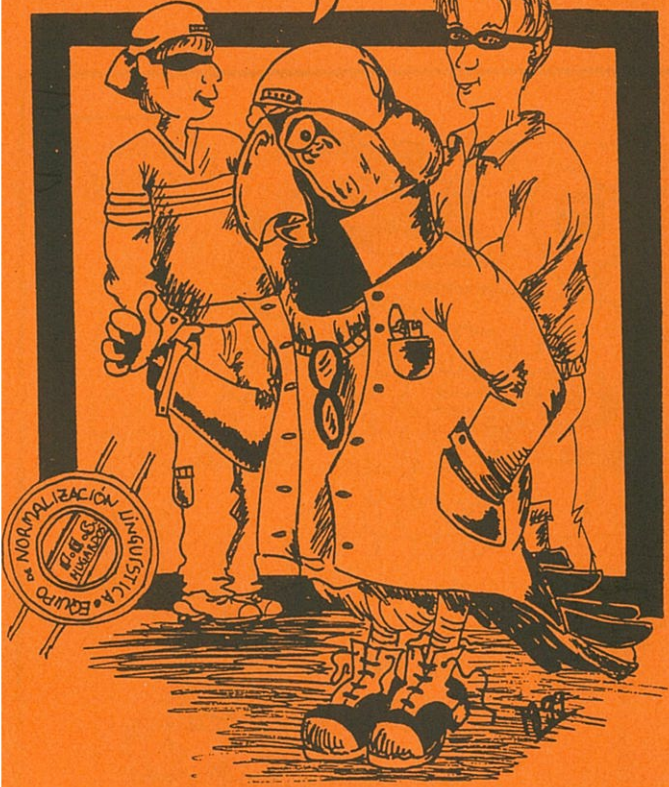

¿A QUE ESPERAS?
AQUÍ XA TODOS
FALAMOS GALEGO

Colaboraron neste número:

Daniel García, Beatriz Martínez, Mª Luisa Piñeiro, Noemí Lorenzo, Daniel Castro, Bruno Freijomil, Verónica Fernández Varela, Noel Blanco, Isabel Mesías, Clara Prego, Santiago Malvárez, Iria Pérez, Lucía Abad, Carmen Ríos, Cristina Pazos, Groria Hevia, David Fernández, Elena Brozos, Nazario Lledó, Iria Rodríguez, Alfredo Pena, Juan Carlos Fernández, Xosé Luis Mosquera, Concha Hernández, Félix Retuerto, Anxos García e Pilar García.

Cartafol da LINGUA

IES MUGARDOS

BOLETÍN DO EQUIPO DE NORMALIZACIÓN LINGÜÍSTICA Nº 3

Benvidos amigos, de novo un ano máis aquí no instituto de Mugardos.

Como ben sabedes somos o equipo de normalización lingüística que intenta fomenta-lo uso do Galego coa axuda e a colaboración de tódolos alumnos e alumnas que así o desexen.

Este ano o equipo xa é moito máis grande e esperamos que o novo traballo sexa escollido de bo grao por todos vós, pois os do equipo intentamos facer un boletín que ademais de educativo sexa divertido e sirva para distracción daqueles ós que lles interese divertirse un pouco lendo e disfrutando das nosas creacións, pois este ano ó se-lo 2ºano de produción temos novos apartados que poden ser de grande interese para vós. Engadimos á revista un consultorio sentimental, que intentará solucionar ou aconsella-lo mellor posible aqueles problemas "amorosos" que vos traen de cabeza e non vos deixen durmir; así como tamén atenderemos as vosas queixas sobre todo o referido ó centro (profesorado, instalacións, funcionamento do centro...) tamén engadiremos un simpático horóscopo que visualizará o voso futuro dende o lado positivo da vida.

Pois ben isto só é unha pequena introducción do que tratará o noso boletín trimestral; e como xa me queda todo dito e non quero ser pesada, para rematar invito a todos aqueles que queiran unirse e axudarnos a crear unha revista puramente galega e animada como a que máis.

Clara Prego

O REPORTERO LINGÜEITEIRO

Mugardos ofrecía aquela mañá un día demasiado frío, tendo en conta as datas nas que nos atopabamos. O Equipo de Normalización Lingüística emprendía unha nova viaxe, na que se ía recoñece-lo traballo realizado polo grupo de teatro o curso pasado.

Esta vez non había moitos nervios. O feito, feito estaba. Todos tiñan a ilusión de poder traer algún premio á volta. O motivo da súa viaxe non era outro ca unha entrega de premios a diferentes grupos de teatro de toda Galicia, entre os que se atopaba o noso Grupo de teatro do Equipo de Normalización.

Despois dunhas horas de viaxe, chegaron á imponente cidade das murallas romanas: LUGO. Deron un pequeno paseo para estira-las pernas e a continuación o grupo dirixiuse ó Museo Provincial de Lugo, onde se deleitaron admirando numerosas exposicións que alí se atopaban: escultura, pintura, orfebrería...

Debido ó estrés ó que estaban sometidos os membros do grupo, decidiron ir visita-lo balneario, por se algunha vez necesitaban dos seus servizos. Dentro do balneario chamoulles a atención a cantidade de corredores estreitos e escuros polos que había que pasar.

Así pasou a mañá e xa era hora de repoñer forzas cun bo xantar, a continuación deron un paseo por toda a cidade.

E o momento chegou. Na gala entregáronlles un premio de participación e todos voltaron felices para a casa. Non era un gran premio, pero foi o primeiro que conseguiron nunha exitosa carreira artística que só acaba de empezar.

ÁNIMO RAPACES, POR ALGO SE EMPEZA

VANESA VARELA

¿E TI QUE OPINAS ?

UNHA ESMOLA, POR FAVOR...

Un día soñei que chegaría alto; un día soñei que sería algo na vida; un día soñei...

Pero hoxe miro a realidade e decátome que tódolos meus soños vense freados por unha raza inhumana: os profesores. Eles fanme ter pesadelos, non me deixan durmir e apenas soñar. ¡Alá foron os meus soños!. Alá foron, perdéronse nun instituto cheo de mal leite.

¿E que ninguén me vai axudar? Non quero volver a empezar. E de seguro, por non aplicar un "pouquiño" de humanidade, quedarei con unha ou dúas asignaturas pendentes por aí bailando, porque ninguén me axuda.

Ninguén nos axuda. Todos "pasan", ódiannos. Se nos odian, poderían deixarnos marchar; ¡pero non!, non queren. Queren que suframos como vítimas da educación, vítimas do seu propio sistema. E nós, inocentes, pedimos un pouco de solidariedade; non podemos facer máis; botádenos unha man, por favor. Só necesitamos un pequeno empurrón.

¡Maldita sexa a hora na que inventaron C.O.U.! ¡Malditos os que dixeron que facía falta o SELECTIVO para comeza-lo noso futuro!. ¡Malditos sexan os profesores cheos de maldade!.

ISA

ESTRÉS ÓS DEZASETE

¿É normal que nos sintamos estresados á nosa idade?. ¿Por que nos agobian en tódalas clases coa palabra SELECTIVIDADE?. ¿É lóxico o excesivo traballo en C.O.U.?

Estas preguntas pásannos tódolos días pola cabeza. Aínda non transcorreu un só día sen que nos repitan dúas ou tres veces a palabra máis temida SELECTIVIDADE. Isto fainos coller pavor, non só a esa proba, senón a non chegar a ela, a suspende-lo último curso, a quedar outro ano en C.O.U. Os exames, non son excesivos, todo o contrario, facemos un só por avaliación, co cal ó final temos moitísimos exames e moita máis materia, con moi poucos días para estudiala. Din que hai que leva-las cousas ó día, pero aínda así é case imposible aprobar: queren que estudiemos ó día, pero tampouco escatiman en exercicios para a casa, ¡vaia pila de traballo!. Se non es un chapón, ou non tes moita sorte, só che queda un recurso: facelo en varios anos.

Así é que nos sentimos agobiados, soportamos unha gran presión: a dos nosos pais, a dos profesores e chega un punto no que xa nos estudiamos polo noso ben, senón para satisfacer ós demais e intentar evitar esa sensación de asfixia. Para concentrarnos e estudar atiborrámonos de tilas ou cafés, pasamos moitas noites en vela. ¿É xusto?, ¿É humano?. Non sei as respostas a estas cuestións e gustárame sabelas, o que si sei é que á nosa idade sufrimos estrés e iso non é bo.

CRIS

NOTA IMPORTANTE:

Se queredes opinar sobre un tema que vos traia de cabeza: funcionamento do centro, oferta cultural, actividades do alumnado, traballo do equipo de normalización..., deixádeno-las vosas cartas (co nome e apelidos) no BUZÓN DE NORMALIZACIÓN.

Ó pan, pan, e ó viño, viño

Infelices cibernautas.

Vivimos na era das comunicacións, das novas tecnoloxías, e eu síntome moitas veces un bicho raro, cando penso en que odio os ordenadores, os móbiles, os microondas...

Supoño que a alguén que lea isto lle pasa o mesmo ca a min, espero que si.

De neno quedei totalmente abraiado cando vin por primeira vez un fax, parecíame algo increíble que meteras un papeliño por aquel aparatexo e chegase ó outro lado do mundo por medio dun cable sumamente pequeno. Claro que a sorpresa foi moito maior cando descubrín o internet, eso si que era asombroso.

Pero agora non concibo toda esa chorrada dos "ciber" e todos eses rollos. Vas por Ferrol (ou calquera outra cidade) e ves un "ciber" en cada esquina, onde a xente non cabe dentro e fai cola na porta; ves pandillas de rapaces que se reúnen alí, en vez de ir ó cine ou a dar unha volta por aí. Estes establecementos están abertos sábados e domingos, ata a 1 ou 2 da madrugada, isto é unha esaxeración. Hai nen@s, e non tan nen@s, enganchad@s por completo a esto dos ordenadores. Esta, sinceramente, paréceme unha diversión totalmente absurda, ademais de que se está chegando a un punto en que pode ser ata perigoso.

Por outra banda, penso que todo isto atenta contra as relacións persoais, dentro duns cantos anos en vez de saír a tomar un café cos amigos, tomarémolo na casa mentres falamos con eles por internet. E ademais os que estean casad@s ou teñan moz@ que anden con ollo, porque eu xa coñezo algún caso de relacións extra-matrimoniais pola rede, así que coidadiño, e non vos fiedes nin do voso ordenador.

David Fernández

As Aventuras do Loro

FABULOSO PREMIO: UN BOCATA XIGANTE E UNA COCACOLA esperan na cafetería do centro ó gañador deste concurso. Déixanos un sobreciño co nome que propós para bautiza-lo loro escrito no exterior, e o teu nome e apelidos no seu interior, depositao no interior do BUZÓN DE NORMALIZACIÓN.

THE BLAIR WITCH PROJECT ou O PROXECTO DA BRUXA DE BLAIR

A sociedade de hoxe parece fomenta de historias de terror, de crimes, de sangue e déixase aconsellar moito polo "márketing".

Esta "película" (por chamala dalgunha maneira) foi valorada en E.E.U.U. como unha obra mestra, cousa que non é, na miña modesta opinión.

Tres estudantes (nunha versión e periodistas na lenda que eles mesmos crearon) van gravar un documental sobre unha bruxa nun bosque, métense en líos e vólvense tolos ata o desenlace final, que teredes que ir ver ó cine, aínda que eu non volo recomendo. Como ben dixo unha das miñas acompañantes: "Estaría mellor poñela en vez dos Documentais da 2 TVE (sen faltar ó respecto dos mesmos).

Gran parte do éxito de taquilla en E.E.U.U., como xa dixen antes, débese ó márketing, porque dubido moito que á xente lle poida chegar a gustar un filme no que unha estudante, que non ten idea de manexar unha cámara de vídeo, ande dando tumbos por un bosque. Ó final xa estaba mareada de tanto traqueteo e total non vin nada. Esa si que é outra: nunha escena, das moitas iguais, é de noite e os tres compañeiros están na tenda de campaña, de repente escoitan un ruído e poñen a cámara a gravar mirando para fóra: non se ve nada, nin se escoita nada, a pesar de que os tres rapaces aseguran que si. Tanto dá, o caso é que estivemos mirando para unha pantalla en negro, sen escoitar nada, tal e como se estivese apagada, durante cinco longos minutos.

Teño que recoñecer que o final é bastante interesante, o único momento que fai que te metas na película coma se estiveses a ve-lo principio. Nese momento pensei: "Espero que agora comece a parte boa" e encéndense as luces do cine e na pantalla aparecen os créditos.

Pensei que sería eu a única que non soubo contemplar esta "obra mestra", pero toda a sala se levantou dicindo: "¡BOH! PARA ISTO PAGUEI A ENTRADA.

VERÓNICA FERNÁNDEZ VARELA

Moitos sairán decepcionados, moitos serán os que preferirían, de poder escoller despois, non ter pagado seiscentas pesetas, por ver The Blair Witch Project. Pero esta é sen dúbida unha película que merece ser estudiada detidamente.

Película disidente onde as haxa. Cando o cine tradicional propón argumentos, dramatización e traballo actoral, The Blair Witch Project propón o hiperrealismo formal e actoral (de maneira que todo o que pasa e as reaccións dos intérpretes son case reais e non preestudiadas).

Se tratamos de "codificar" ou clasifica-la película dentro dun xénero atopamos moitos problemas. O cine de terror dividiuse sempre en dous grupos. O primeiro foi o dos directores que trataban de disfrazar-las súas ficcións de intrascendencia, pero estes directores realizaban ácidos discursos sobre a equívoca sexualidade humana e a hipocrísia coa que a ocultamos (Terence Fisher), sobre o xénero humano que parece non poder fuxir do seu sino (Jacques Tournier) ou sobre universos barrocos poboados por personaxes nos que a deformidade moral contrasta coa aparencia externa e viceversa (Ted Browning). Pola contra outros directores posteriores pretenderon crear unha reacción visceral no espectador mediante unha manipulación dos resortes do xénero, estes directores (Romero, Darío Argento...) foron menospreciados moitas veces inxustamente pola crítica que ningunean clásicos modernos como A noite dos mortos viventes ou A noite de Hallouween. Ben, pois The Blair Project trata de crea-lo terror en estado puro, evitando a metáfora dos primeiros e a fisicidade dos segundos.

Para conseguí-los seus propósitos a película válese dun emprego indiscriminado da cámara subxectiva e dun gran protagonismo dos tempos mortos, onde os protagonistas falan mentres realizan actos cotiáns que tratan de facer que nos identifiquemos cos personaxes.

Pero o seu ton experimental convértese na principal debilidade do filme. A cámara subxectiva e os continuos soliloquios dos personaxes rematan por non interesar e a textura documental está creada por un continuo bamboleo da imaxe que alonxa ó espectador da película.

Aínda así The Blair Witch Project atesoura brillantísimos momentos de terror (como o merecedor dun eloxiosísimo capítulo á parte o clímax final). O pensador Friedrich Nietzsche dixo: "Cando miras ó abismo, o abismo mírate a ti tamén". Probablemente a grandeza desta modesta película consiste en saber transmiti-la xélida mirada do abismo da morte que se burla da súa vítima mentres a cerca, e como ó final caemos nel inexorablemente.

NOEL BLANCO

Ecopáxina

Comenzamos o novo curso e como tal, a ecopáxina empeza o seu labor, como todos sabemos nesta páxina tratamos asuntos relacionados coa natureza e a ecoloxía, e como non, neste primeiro artigo do curso imos falar da nosa queridísima FORESTAL DO ATLANTICO.

Esta fábrica é sen dúbida o máis grande problema ecolóxico desta comarca, xunto co emporcamento da nosa ría. Esta empresa ó principio ía tratar da limpeza de barcos petroleiros e doutros residuos químicos contaminantes, ademais caracterízase pola elaboración de colas e serve como almacenamento de gasolinas.

Como nesta zona os políticos no teñen dous dedos de fronte (nin tan só un), tomaron isto como un bon investimento sen contar que non hai estradas axeitadas para soporta-lo continuo tránsito dos enormes camións, as persoas non teñen por onde pasar, tendo que facer acrobacias e peripecias para poder esquivar os camións sen caer nas cunetas; nin é o lugar apropiado para esta fábrica, pero os postos de traballo son o caramelo da zona, e así todos tan contentos.

No campo ecolóxico, a forestal afirma que non contamina e que teñen tódalas medidas anticontaminantes necesarias, pero existen denuncias por vertidos e todas caen en saco roto, non hai noticias nos xornais.

Nós pensamos que o que din eles non é así, informámonos da existencia de verquidos non controlados pola noite tanto nas augas da ría coma na atmósfera, coa posibilidade de que sexan contaminantes.

Os primeiros poderían causar danos na ría ferrolá, e os seres vivos que nela habitan(os pescados e mariscos que comemos)poderían estar contaminados.Non sería a primeira vez que pasa algo semellante, nos anos sesenta nuha cidade do Xapón morreron varios centos de persoas por comer peixe contaminado con mercurio procedente das industrias do arredores. Se non hai control como parece,quen nos di que non poida pasar algo semellante na nosa ría.

Para trae-la gasolina, é necesario construír un porto cercano á Forestal, así que teñen que aumenta-la profundidade da ría nesa zona e por iso uns barcos fan un ruído atronador, algúns describeno como un GRUMMM, outros como PLOM.....PLOM...PLOM e os máis observadores como un CHIQUI BUM BUM...CHIQUI BUM BUM(unha réplica da nova canción de Richy Martin), outros simplemente como o ensordecedor ruído que non lles deixa durmir.

Tamén están facendo un desmonte nas terras colindantes para así poder alisalas, e a terra que sobra lévanlla á xente que a quere para sementar ¡patacas!

Seguro que estabades a esperar este momento¿Como describir o pestilente fedor que trae a cola e os produtos derivados da gasolina? Eu diría que é una mestura entre merda de can e un vertedeiro putrefacto

En resumo a Forestal do Atlántico é:

Una ensordecedora e pestilenta fábrica que almacena produtos tóxicos,inflamables e perigosos.

Isto é todo.....¡ata a próxima!

Santiago Malvárez
Daniel Castro

ARIES: Coidado cos moscóns que rodean ó teu mozo/a afínca un pouco máis os cóbados, senón vas acabar mal.

TAURO: ¡Ollo cos cornos!. Perigo de naufraxio amoroso, contraposto á túa sorte nos estudos.

XÉMINIS: Controla a túa imaxe, pois estás feito un espantallo. Multiplica por dous as túas ganas de estudar.

CÁNCER: Nos estudos vas cara atrás e no amor por aí vas.

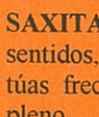
VIRGO: Electricidade total cunha persoa Acuario, pero pode haber unha descarga de suspensos.

LIBRA: Líbrate dos agobios cos exames porque che van ir moi ben, pero equilibra os resultados da balanza amorosa.

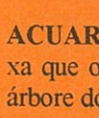
ESCORPIÓN: Non piques á túa parella, sé comprensivo. Emprega o teu xenio nos estudos, ¡ollo con esas chuletas!.

SAXITARIO: Loucura de amor, en tódolos sentidos, xa me ntendes... Apunta mellor coas túas frechas á diana dos estudos e darás no pleno.

CAPRICORNIO: Non lle deas tantas voltas á cabeza, porque a ti si que che vai saír todo ben.

ACUARIO: Rega máis os froitos do teu amor, xa que os tes un pouco descoidados, mentres a árbore dos estudos xa che está a florecer.

PISCIS: Por fin pescara-lo amor que tanto desexas, pero o lastre dos estudos afundirase no mar.

IRIA PÉREZ, CLARA PREGO, MOEMÍ LORENZO, VERÓNICA FERNÁNDEZ, LUISA PIÑEIRO.

Consultorio@normalizacion.es

¿Tes algún problema sentimental? ¿Veste obrigado/a a tomar unha decisión moi importante na túa vida e non sabes que facer? Cóntano-lo teu problema e envíanolo a dirección: consultorio@normalizacion.es (xa sabes, no buzón de normalización ó lado da cafetería).

escritores noveis

Eloxio da paradoxa

1- Un home chega á súa casa, ata uns zapatos relucentes, tenta no burato exacto do cinto, abotóase a camisa ata riba, axústase o chaleco, comproba as ombeiras e o talle da chaqueta recén planchada, o peiteado impecable, o olor a fragancia... e o home que colle o mando a distancia e séntase no sofá diante do televisor, perfectamente acomodado. Despois os rótulos, un eslogan rechamante, esas cousas da tele... Si, é un anuncio (seguro que o vistes, alomenos coa inconsciencia coa que case sempre mirámo-la tele), un anuncio que, como tantos outros, bota man dunha paradoxa para suxerir algo, neste caso o contraste entre saír da casa (supónse que arraxado) e quedarse na casa (pero igual de arraxado), de xeito que asociamos a comodidade da casa cunha marca de roupa... Ben, é un simple anuncio, pero que xoga coa sorpresa que se agacha no revés das cousas, as posibilidades que se abren cando miramos pola parte de atrás, *xusto no revés*.

2- ¿Sabedes quen é Alicia? Unha nena inventada polo matemático Lewis Carroll. Unha nena que atopou a porta para pasar "ó outro lado do espello", e entrar nun país que descoloca a nosa confianza no sentido común. "O país das marabillas", no que todos están, ou parecen estar tolos.

-¡Pero eu non quero ver ningún tolo! -observou Alicia.

-Iso non podes evitalo -contestou o Gato-. Aquí estamos todos tolos. Eu estou tolo. Tí estás tola.

-¿E como sabe vostede que eu estou tola? -preguntou Alicia.

-Se non estiveras tola, non terías vido aquí -respondeu o Gato.

Alicia: unha nena na que a inxenuidade non se pode distinguir da malicia...

3- Outro escritor, Jorge Luis Borges, fálanos de "o xardín de carreiros que se bifurcan". De principio imaxinámonos nun labirinto, unha rede de camiños na que hai que atopa-la saída (¡triste Minotauro...!). Pero o certo é que non se trata do espacio, senón do tempo. "Fang ten un segredo; un descoñecido chama á súa porta; Fang resolve matalo. Naturalmente, hai varios desenlaces posibles: Fang pode matar ó intruso, o intruso pode matar a Fang, ambos dous poden salvarse, ou poden morrer, etcétera". O labirinto do tempo: o que puido ter sido, e o que aínda pode ser, que se pegan ás cousas como se fosen o seu dobre no espello (¿ó outro lado do espello?), un dobre das cousas que pasan de verdade.

4- Hai bifurcacións que non te deixan en paz de ningunha maneira, atópalas e non poden deixarte en paz. Esixen toma-las dúas alternativas: non estar nun lugar nin noutro, senón nos dous á vez (¿Onda ou partícula?)

5- Paradoxas, que non están só nos libros senón no mundo, entre as cousas. A máis elemental -a paradoxa lóxica por excelencia- a chamada "paradoxa do mentiroso": "Esta oración é falsa" é unha oración que, se é verdadeira, entón ten que ser falsa;

escritores noveis

e, se é falsa, entón ten que ser verdadeira (e entón ten que ser falsa...) ¿A solución? Tentado de dicir "na clase de filosofía" se eu mesmo non desconfiara... Porque sempre hai unha interrogación máis alá de calquera resposta. Ó final, sempre o signo que abre posibilidades.

6- Preguntar é abrir posibilidades. E preguntarse: abrirse por dentro, practicar nun mesmo "carreiros que se bifurcan". Non estar nun lugar nin noutro, senón "nos dous á vez".

7- Algo así pasa no cine. O espectador ten que completar e reconstruír na súa cabeza unha historia da que só se lle dan fragmentos. Como se as imaxes da pantalla levasen consigo outras que non se ven (o seu dobre no espello, como unha imaxe que se bifurca). É o que tecnicamente se chama "fóra de campo": a parte da escena que non sae na pantalla, pero que é suxerida polo que se mostra nela. Gran parte da maxia do cine (do bo cine) reside na forza dos seus "fóra de campo", na necesidade coa que, sen ser vistos, impóñense ó espectador. De aí a ausencia de maxia de moitas películas actuais, polo seu apego excesivo ó espectáculo puramente visual. A potencia dos medios (efectos especiais, etc.) inunda a pantalla, e non deixa espacio fóra dela: unha ansia de mostralo todo (a violencia ou a pornografía tan explícitas) que non é capaz de suxerir nada. Que non repara naquelo que non se ve, pero que dalgún xeito non pode deixar de ser visto (a parte de atrás, o revés dos espellos que se bifurcan).

8- Paradoxas que están no mundo, entre as cousas: remedios que envenenan, venenos que curan, amores que matan. Imprevisibilidades (como unha saída pola tanxente, ou un tiro pola culata).

9- "O máis profundo é a pel", dicía Paul Valéry, un poeta. Unha paradoxa, tamén. Que nos di: non vos deixedes enganar polos cantos de serea das falsas promesas (¡probe Ulises...!), buscade preto de vós, no que tedes á man, onde tantas cousas son aínda posibles. Demasiadas veces pensamos que vivir é unha tarefa difícil, porque nos importa o que non temos, e non reparamos en que tamén hai que despoixarse das cousas, para que non sexan as cousas as que nos teñen a nós. Desprenderse, soltar amarras e limitarse a sortear obstáculos. Mentras vas evitando, con alegría, os golpes que che saen ó paso.

10- Porque tan certo é que a vida hai que conquistala (o esforzo, sí, todo eso que xa sabedes, ou que tedes que aprender) como que hai que tela a raia e defenderse dela. Non deixarse reducir por ela. "O real é aquilo ó que non hai que ceder" (dijo un filósofo, pero xa non máis nomes). Para iso, para iso está o revés do espello, e as paradoxas, e tódalas cousas que se bifurcan. Para non ser unha cousa a costa doutra senón varias á vez, e acrecentar así a nosa liberdade, ou alomenos a nosa sensación de liberdade. Ou tamén, sen máis, para poder sosterse, e vivir.

Juan Carlos F. Naveiro

Más Verzas

A B C D E F G H

1	■								■
2									
3		■						■	
4			■		■				
5				■					
6						■		■	
7				■					
8					■				■

1.- Publicación diaria de noticias. 2.- Relativo á razón. 3.-Vocal. Ó revés, enfermidade respiratoria moi común. Un. 4.-Contracción ca máis a. Artigo feminino singular. Contracción en máis as. 5.- Louco. Mascota do Equipo de Normalización Lingüística do I.E.S. Mugardos. 6.- Traba. Vocal. 7.- Reza. Camiña. 8.- Carente de sal. Contracción en máis o

A.- Conxuntos de uvas. B.- Agora neste intre. Rezo fervorosamente. C.- Ave doméstica. Ti rezas fervorosamente. D.- Coincidencia de sons nas últimas palabras de cada verso na poesía. Cincocentas. Vocal primeira. E.- Eu e máis outras. Pelexa. F.- Trasnó personaxe pequerrecho dos contos infantís. Consoante repetida. G.- 2ª forma do artigo, singular feminina. Utensilio de labranza. H.- Non rugoso. Primeira letra do abecedario.

ISABEL MESÍAS & ELENA BROZOS

TEST DA AMIZADE

- 1.- Cando tes problemas coas matemáticas e lle pides axuda ó teu amigo/a ¿obtela?
SI   NON   ÁS VECES
- 2.- Cando enfermas ¿vai visitarte á casa ou interésase por tí?
SI   NON   ÁS VECES
- 3.- Cando organizas unha festa e necesitas colaboración ¿podes contar coa dela sen problemas?
SI   NON   ÁS VECES
- 4.- Aquela tarde na que o teu mozo/a e ti pelexastes ¿estivo do teu lado, apoiándote en todo?
SI   NON   ÁS VECES
- 5.- ¿Sénteste cómodo/a ó seu lado e podes falar de todo?
SI   NON   ÁS VECES
- 6.- ¿Se vos gusta o mesmo rapaz/a serías capaz de confesarllo?
SI   NON   ÁS VECES
- 7.- ¿Recordas as túas datas importantes?
SI   NON   ÁS VECES

MAIORÍA SI: ¡FELICITACIÓNS!, ¡XUNTOS/AS ATA A MORTE!.
SODES OS MELLORES AMIGOS/AS   DO MUNDO MUNDIAL

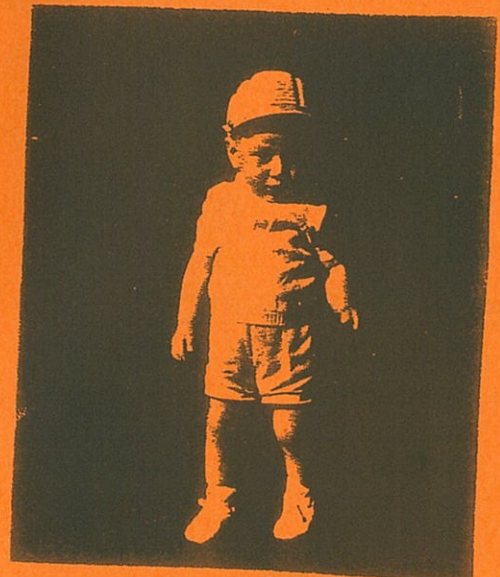
MAIORÍA NON: ¡SENTÍMOLO! A VOSA AMIZADE DEIXA MOITO QUE DESEXAR, QUIZAIS É MELLOR QUE O DEIXEDES

MAIORÍA QUIZAIS: ¿ESTADES SEGUROS DE QUE VOS COÑECEDES BEN? TEDES QUE MEDITAR SOBRE A VOSA RELACIÓN DE AMIZADE, ¡ACERCÁDE VOS MÁIS!

ELENA BROZOS, ISABEL MESÍAS, VERÓNICA FERNÁNDEZ

Más Verzas

ADIVIÑA ADIVIÑANZA: ¿EN QUE DOUS PROFESORES SE CONVERTERON ESTAS DÚAS FERMOAS E DOCES CRIANZAS?

GARGALLADAS

GARGALLADAS

